

“ТЕРОР, ТРИУМФ І ВЕСІЛЬНИЙ БЕНКЕТ”

Супутникова трансляція ЦСО—12 вересня 2004 р.

Старійшина Джеффри Р. Холланд

Я дуже вдячний, що ви прийшли сюди, незважаючи на те, що знали, хто буде перед вами виступати. Я дуже радий бути з вами цього вечора. З яких країн ви приїхали? (Не відповідайте! У нас немає часу). І хоча я не можу бачити всіх, я усвідомлюю, яка чудова, набагато більша аудиторія зібралася по всьому світу послухати цю трансляцію—близько 80000 чоловік. Ми радо вітаємо всіх вас, і я дякую за запрошення виступати.

Я хочу вибачитися за сестру Холланд. Вона б дуже хотіла бути з нами, але зараз вона у Х'юстоні, штат Техас, і допомагає там доглядати нашу нову онуку, яка народилася у нашої доньки та зятя. Якщо ті з вас, хто зібрався у Х'юстоні, повільно озирнуться і поглянуть у кінець залу, то ви зможете побачити невеличкого зросту симпатичну бабусю, яка тихенько сидить у задньому ряду, роблячи вигляд, що вона студентка інституту. Я добре знаю, якою юною вона виглядає, але, будь ласка, брати, вона вже знайшла свою половину? Я вдячний, що вона підтримує мене там так само, якби вона була присутня поруч зі мною. Я передаю вам її любов, і лише обов'язок, який мають бабусі в таких випадках, не дозволив їй бути з нами сьогодні. Сестро Холланд, я тебе люблю.

Як багато з вас знає, ми з сестрою Холланд щойно повернулися з Чилі, де виконували своє доручення протягом двох років, і, подібно до вас сьогодні, разом з молодими дорослими та студентами інституту сиділи за півсвіту звідси і дивилися такі трансляції далеко від Головного управління Церкви. Ми також відчували Духа Господа і любов наших провідників. Ми особливо відчували дружнє ставлення тисяч людей, таких, як ви, такого ж віку, які зібралися по всьому світу, розділяючи ту ж саму віру і маючи однакові бажання, щоб майбутнє було повним і щасливим.

Сьогодні я думаю про своїх юних друзів у Чилі, але так само я думаю про всіх наших друзів по всьому світу—у Англії та Франції, в Кореї і Японії, Нігерії та Україні, вже не кажучи про легіони тих, хто зібрався по всій Північній Америці. *Б'єнвенідос*—щирі вітання всім вам, якою мовою ви б не розмовляли, і, будь

ласка, знайте, що я вас люблю. Нас багато і ми—сила. Я молюся, щоб Дух і благословення Господа перебували з усіма вами і щиро бажаю, щоб сказане мною було корисним для кожного з вас.

Терор

Я хочу говорити з вами цього вечора про неспокій, який панує у світі, та про деякі проблеми, що постають перед нами вдома та за кордоном. Звичайно, проблеми були в кожному столітті та розподілі часів, але вчора, 11 вересня, була третя річниця жорстокої події, яку важко було уявити, але яка потрясла весь світ. В дійсності, наслідки цієї події драматично, однак, назавжди вплинули на багато сфер життя, в яких світ зараз живе. Можливо, через цю вчорашню річницю страхи й занепокоєння наших днів все ще живуть у ваших серцях сьогодні.

У будь-якому випадку, ваші ближні—мешканці тих країн, куди транслюється сьогодні ця передача, ті народи, починаючи з 11 вересня 2001 р., втратили рівновагу і наповнилися більшим страхом; їх непокоять міжнародні події і майже абсолютно нове значення слова *терор*. Не так давно це слово вживалося для реклами низькоякісних кінофільмів та романів Стівена Кінга. Як не сумно, але це слово стало атрибутом газет і так часто вживається в розмовах, що навіть малі діти, у тому числі школярі в Росії, до болю усвідомлюють, що світ, в якому ми живемо, може зазнати грубого, кривавого нападу з боку людей, яких звать “терористами”. Є й інші катастрофи, викликані природними та іншими явищами, про які ми так багато читали і про які йдеться в новинах, що нагадують нам, яким непевним є життя і в ньому трапляються фатальні події.

Останні дні

Я знаю, що за таких обставин багато з вас у своєму серці роздумують, як це стосується кінця світу і вашого життя в ньому. Багато людей запитують: “Чи не настала вже година Другого пришествя Спасителя і всього, що було пророковано стосовно цієї події?”

Дійсно, невдовзі після події, що відбулася 11 вересня, один місіонер запитав мене абсолютно чесно з усією вірою: “Старійшино Холланд, чи ці дні вже останні?” Я бачив серйозність його обличчя та страх у нього в очах. Мені хотілося підбадьорити його. Я подумав, що, може, обійнявши його і пожартувавши, я зможу трохи розвіяти тривогу. Я обійняв його і сказав: “Старійшино, звичайно, я не найрозумніша людина серед тих, хто живе на землі, але навіть я знаю назву Церкви”. Потім ми поговорили про те, що означає бути святими останніх днів. Я сказав: “Так, старійшино, ми живемо в останні дні, але в цьому немає нічого нового. Обіцяне Друге пришестя Спасителя почалося з Першим видінням пророка Джозефа Сміта в 1820 році. Отже, майже 184 роки ми спостерігаємо Друге пришестя і останні дні почали свій відлік. Ми можемо бути впевненими в тому, що ми живемо в останні дні—уже багато років”,—сказав я, по-дружньому потиснув йому руку і він пішов своєю дорогою.

Він посміхнувся і став виглядати більш упевненим і здатним застосувати це знання до конкретних подій і продовжувати жити. Мабуть, він давно вже успішно закінчив місію і зараз щасливо живе вдома, можливо, навіть слухає цю трансляцію, і шукає дружину! (Краще для нього, щоб все так і було).

Поспішаю сказати, що я дійсно знаю, про що насправді запитував той молодий чоловік. Ось що він справді мав на увазі: “Чи закінчу я свою місію? Чи варто отримувати освіту? Чи можу я сподіватися на одруження? Чи є у мене майбутнє? Чи чекає на мене щастя?” І я скажу вам те саме, що три роки тому сказав йому, відповідаючи на всі ті запитання: “Так, звичайно”.

Щодо точного часу самого Другого пришестя, яке побачать усі з його подіями, які потрясуть усю землю—я не знаю, коли воно відбудеться. Більше того, Президент Гордон Б. Хінклі сказав, що він також не знає, коли воно відбудеться, бо ніхто не знає, коли воно відбудеться. Спаситель сказав, що навіть ангели на небесах не знають цього (див. Матвії 24:36).

Ми повинні уважно слідкувати за ознаками і розуміти значення періодів, ми повинні жити з якомога більшою вірою і ділитися евангелією з кожним, щоб благословення і захист були доступні кожному. Але ми не можемо і не повинні впадати у заціпеніння лише тому, що ця подія та події,

пов'язані з нею, чекають на нас десь у майбутньому. Ми не можемо зупинити життя. В дійсності, ми повинні жити більш повним життям, ніж будь-коли раніше. Зрештою, це є розподіл повноти часів.

Я кажу це тому, що останнім часом—мабуть, після 11 вересня—я чув сповнені страху й навіть зневіри судження, виказані людьми вашого віку стосовно питань, які ставив той місіонер. Я чув, як дехто з вас казав, що сумнівається в доцільності служіння на місії, отримання освіти або плануванні кар'єри, якщо світ, в якому ми живемо, буде таким нестабільним. Я навіть чув, як казали закохани: “Ми не знаємо, чи повинні одружуватися в такі непевні часи”.

Найгірше те, що я чув, як деякі подружні пари, які щойно вступили у шлюб, сумнівалися в тому, чи слід їм приводити дітей у цей сповнений терору світ, який ось-ось має пережити катаклізми останніх днів. Хочу вам сказати, що, певним чином, таке ставлення непокоїть мене більше, ніж Аль-Каїда.

Тим, хто занепокоєний майбутнім, хочу сказати дві речі. Я кажу про це з любов'ю і від щирого серця.

По-перше, ніколи, і ні в якому віці, і ні за яких обставин ми не повинні дозволяти страху й батькові страху (тобто Сатані) відвертати нас від віри і праведного життя. Майбутнє завжди викликає запитання. Кожна молода людина і кожне молоде подружжя в кожному епоху повинні бути з вірою входити в те, що завжди було не до кінця певним—починаючи від Адама і Єви й тих перших непевних кроків по дорозі з Еденського саду. Але так повинно бути. Таким є план. Все буде добре. Лише вірте. Бог на варті. Він знає ваше ім'я і Він знає вашу потребу.

Віра в Господа Ісуса Христа! Ось перший принцип евангелії. Ми повинні йти вперед, як співається в гімні президента Дейлі, присвяченому нашим піонерам минулого, “з вірою в кожному кроці”¹. Але, подібно до тих піонерів, ви повинні постійно робити ці кроки—один крок, потім інший, потім ще один. Саме так виконуються завдання, саме так досягаються цілі і саме так завойовуються нові землі. А в богословському аспекті—саме так світи створюються, і саме так ваш світ буде створено.

Бог очікує, що у вас буде досить віри і рішучості, досить довіри до Нього, щоб продовжувати рухатися, продовжувати жити, продовжувати радіти. Насправді, Він сподівається, що ви не лише будете дивитися у майбутнє (яке видається досить похмурим і

нелегким). Він сподівається, що ви досягнете і створите це майбутнє, щоб любити його, бути щасливими і радіти можливостям, які вам випадають.

Бог з нетерпінням чекає нагоди відповісти на ваші молитви і здійснити ваші мрії, так само, як і завжди. Але Він не може цього зробити, якщо ви не молитесь і не мрієте. Одним словом, Він не може цього зробити, якщо ви не вірите.

Звертаючись до свого багатого досвіду оповідача казок дітям перед сном, я наведу два приклади, а ви можете обрати, якою курочкою ви б хотіли бути. Ви можете бути або “Маленьким курчатком” і бігати, вигукуючи: “Небо падає, небо падає”, або “Маленькою рудою курочкою” і невпинно справлятися з суттєвими життєвими проблемами, незважаючи на те, чи хтось вам допомагає, чи не допомагає, чи вірить, чи не вірить так, як вірите ви.

Але досить казкових історій. Звернімося до двох уривків з Писань, де розповідається про людей, які жили у неспокійні часи.

Перший уривок з розділу 101 в Ученні і Завітах. Якщо ви пригадуєте, це одкровення було дане, коли святі, які зібралися в Міссурі, потерпали від тяжких переслідувань. Тоді переслідування досягли свого піку. Погромники вигнали святих із домівок. Ворожість, навіть ненависть переслідували їх від округи до округи, коли вони шукали прихистку. Налякані святі втратили землю, худобу, одяг, меблі, врожай і все своє майно. Щодня їх обіцяли повбивати. На мою думку, найгірші з тих днів можна вважати найтяжчими і найнебезпечнішими часами—я б сказав, “часами, сповненими страху”—що їх Церква будь-коли зазнавала. Пізніше їх назавжди замінили у нашому словнику такі слова, як Хонс-Мілл і в'язниця Ліберті.

Однак у той страшний час Господь сказав Своему народові:

“Нехай ваші серця буде втішено щодо Сіону; бо вся плоть у Моїх руках; будьте спокійними та знайте, що Я є Бог.

Сіон не буде зсунуто зі свого місця, незважаючи на те, що його дітей розсіяно.

Ті, хто залишився і має чисте серце, повернуться і прийдуть до своїх успадкувань, вони та їхні діти, з піснями вічної радості, щоб розбудувувати спустошені місця Сіону—

І все це для того, щоб було виповнено слова пророків” (УЗ 101:16–19).

Отже, мої юні друзі, нехай ваші серця буде втішено щодо Сіону. І пам'ятайте найбільш фундаментальне визначення Сіону, яке нам було дано—це “чисті серцем” (УЗ 97:21). Якщо ви збережете серце чистим, то ви, ваші діти і онуки співатимуть пісні вічної радості, розбудовуючи Сіон, і вас не буде зсунуто з вашого місця.

Інший вірш, до якого я хочу звернутися, це слова Спасителя до учнів перед самим Його розп'яттям, коли вони відчували страх, були збентежені й переслідувані. Він казав про неспокійні часи. Звертаючись до них з останньою порадою за Свого смертного життя, добре знаючи, що чекає попереду на Нього і на них, Він сказав: “Це Я вам розповів, щоб мали ви мир у Мені. Страждання зазнаєте в світі,—але будьте відважні: Я світ переміг!” (Іван 16:33).

Отже, у світі, де панує горе, а його завжди буде багато, давайте пам'ятати свою віру, згадувати інші обіцяння і пророцтва, дані нам; усі вони дають утіху, тож живімо більш повно, сміливо і відважно, ніж це було на будь-якому етапі нашої історії.

Христос переміг світ і вирівняв для нас шлях у пустині. Він сказав нам у наші дні: “Підпережіть стегна свої і будьте підготовленими. Ось, царство ваше, і ворог не подолає” (УЗ 38:9). Отже, підпережімо стегна. Співаймо ті пісні вічної радості на повний голос.

Тріумф

Це безпосередньо підводить до ще одного пункту, пов'язаного з попереднім, про який я хочу згадати, говорячи про добу, в яку ми з вами живемо. У часи неспокою ми схильні до того, щоб, в основному, зосередитися (як мій юний друг, місіонер) на тій частині назви, яка вказує на “останні дні”.

Але сьогодні я хочу закликати всіх вас зосередитися на тій частині, яка вказує, що ми “святі”. Це складова назви Церкви, яка вимагає нашої уваги. Подумайте про благословення, які ми маємо. Подумайте про видатну добу, в яку ми живемо. Подумайте про економічні, освітні, наукові та духовні благословення, які ми маємо і яких не було в жодну з епох, у жодного з народів, які жили в історії світу, а потім подумайте про відповідальність, яку ми маємо—жити гідно в цей період часу.

Цей величний розподіл

Ми вийшли на сцену земного життя у найвеличніший розподіл євангелії, який коли-небудь мало людство, і нам творити цей розподіл.

Ось одна з моїх найулюбленіших цитат з пророка Джозефа Сміта: “Розбудова Сіону—це справа, яка цікавила народ Божий в усі віки. Це те, про що говорили з особливою насолодою пророки, священники і царі. Вони з радісним передчуттям чекали на день, в який ми живемо, і натхненні небесним, радісним передчуттям вони співали, і писали, і пророкували про цей наш день... Ми—привілейований народ Божий, обраний для того, щоб явити славу цих останніх днів”².

Зверніть увагу на подібне твердження Уілфорда Вудраффа, зроблене в 1894 р., Можливо, мені не потрібно нагадувати вам про надзвичайні випробування, перед якими поставав президент Вудрафф. Мабуть, у той час тут, на Заході, кожен день був не в меншому ступені сповнений страхом, ніж у Міссурі, про що я говорив раніше. Пророки переховувалися, апостоли сиділи у в’язниці, панував страх (за словами самого Президента Вудраффа), “що вся нація” повстала проти наших людей, готуючись розв’язати війну” проти Церкви³.

Однак серед усіх цих труднощів він сказав: “Всемогутній зі Своім народом. Ми матимемо всі одкровення, необхідні нам, якщо будемо виконувати свій обов’язок і виконувати заповіді Бога. ... Поки я... живу, я хочу виконувати свій обов’язок. Я хочу, щоб святі останніх днів виконували свій обов’язок... Їхня відповідальність є великою і могутньою. Очі Бога і всіх святих пророків дивляться на нас. Це—величний розподіл, про який говорили від початку світу. Нас зібрано разом... силою і за наказом Бога. Ми виконуємо роботу Бога. ... Тож здійснимо свою місію”⁴.

І, нарешті, дозвольте мені навести ці слова Президента Хінклі, нашого сучасного пророка, який у наші дні веде нас через нелегкі часи сьогодення. Його слова, сказані на останній квітневій Генеральній конференції, співпадають з тим, що було сказано Президентом Вудраффом:

“Ми, нинішнє покоління, є останніми жінцями з усіх попередніх поколінь. Недостатньо лише називатися членом цієї Церкви. На нас лежить священна відповідальність. Приймемо її і виконуймо її!

Ми повинні жити, як справжні послідовники Христа, проявляючи до всіх милосердя, відплачуючи добром на зло, навчаючи своїм прикладом шляхів Господніх і старанно служачи Йому так, як Він повелів.

Живімо гідно славетного дару світла, розуміння й вічної істини, які дійшли до нас крізь усю тяжкість минулих часів. Чомусь серед усіх, хто жив на землі, ми народилися саме в цю неповторну і дивовижну добу. Будьте вдячними, а, найголовніше, будьте вірними”⁵.

На мій погляд, цікавим є те, що в цих трьох цитатах, що стосуються окремого періоду часу, наші пророки зосереджували свою увагу не на страхах часу, в якому вони жили, і не на грізних стихійних лихах останніх днів, у які ми живемо, але вони відчували необхідність говорити про можливості та благословення, а понад усе, про відповідальність отримати привілеї, які дає нам цей найвеличніший з усіх розподілів. Мені подобаються слова пророка Джозефа Сміта про те, що давні пророки, священники і царі “з радісним передчуттям чекали на день, в який ми живемо, і ... співали, і писали, і пророкували про цей наш день”. Чому вони так раділи? Я можу запевнити вас, що вони не зосереджували увагу на страхах і трагедіях. Слова брата Вудраффа були такими: “Очі Бога і всіх святих пророків дивляться на нас. Це—*величний розподіл*, про який говорили від початку світу”⁶. Дозвольте повторити слова Президента Хінклі: “...Чомусь серед усіх, хто жив на землі, ми народилися саме в цю неповторну і дивовижну добу. Будьте вдячними, а, найголовніше, будьте вірними”.

Я не знаю, які почуття викликають у вас ці слова, але раптом розсіюються всі тривоги стосовно часу, в який ми живемо, і я відчуваю смирення й духовну радість, думаючи про надані мені можливості. Господь стежить за Своім світом, Своєю Церквою, Своїми провідниками і, звичайно, за вами. Давайте лише пересвідчимося, що ми “чисті серцем” і *дійсно* вірні. Якими благословеннями наділить вас Бог! Якими щасливими будуть ваші діти й онуки!

Подумайте про це. Ніхто з людей у попередні віки євангелії, у тому числі багато з наших батьків, не мали і крихти тих благословень, які дані вам і мені.

Подумайте про те, яку допомогу нам дано, щоб нести світло євангелії у цей сповнений темряви світ. У нас є приблизно 55000 місіонерів, і в наш час це набагато більше, ніж у будь-який інший період історії з початку світу. Ця кількість оновлюється *кожні два*

роки тими, хто замінює своїх попередників! Нам потрібно більше. Святі проживають у майже 170 країнах. Ми видаємо Писання більше ніж 100 мовами.

Майже 6000 тисяч років тому у світі існував лише один храм (його перебудовували два-три рази, але завжди це був той самий храм на тій самій горі—горі Морія в Єрусалимі) і два-три храми у Книзі Мормона, але зараз ми живемо в добу, коли храми з'являються так швидко, що ми ледве встигаємо слідкувати за їхньою появою. До останнього моменту у нас було 119 діючих храмів, і ще ті, я впевнений, про будівництво яких буде оголошено та які почнуть будувати.

Додайте чудо кмп'ютерної техніки, яка допомагає нам систематизувати сімейно-історичні дані й систематично виконувати спасительні обряди для викуплення померлих. Додайте сучасні засоби пересування, які дозволяють Першому Президентству, Дванадцятьом та Генеральним авторитетам їздити по всьому світу і особисто свідчити про Господа всім святим в усіх країнах. Додайте те, що туди, куди ми не можемо поїхати, ми можемо "надсилати" своє свідчення, як сказано в Писаннях, за допомогою супутникових трансляцій, подібних до нашої сьогоднішньої (див. УЗ 84:62).

Додайте *всі* засоби освіти, науки, комунікації, транспорту, медицини, харчування й одкровення, які навколо нас, і ми почнемо усвідомлювати, що мав на увазі ангел Мороній, коли неодноразово повторив хлопчику-пророку Джозефу Сміту, цитуючи зі Старого Завіту пророка Йоїла про те, що в останні дні Бог проллє Свій дух на "кожне тіло" і на весь світ, усі люди отримають як благословення, світло, що пошириться на всі сфери життя, і це буде складовою Відновлення євангелії Ісуса Христа (Йоїл 12:28; курсив додано; див. також Джозеф Сміт—Історія 1:41).

Ми усвідомимо всі ці благословення нашого розподілу і, помовчавши, скажемо: "Хвала Тобі!"⁷ і "Хвала Тобі, добрий Боже!".

Насправді, у мене є теорія щодо тих попередніх розподілів та провідників, сімей і людей, які жили в ті часи, про які говорили пророк Джозеф, Президент Вудраф і Президент Хінклі. Я часто думав про них і важкі умови, в яких вони жили. Вони переживали надзвичайно важкі часи і в більшості випадків в усіх інших розподілах *не* досягали мети у часи свого розподілу. Відступництво і темрява згодом наступали в усіх ранніх періодах історії людства.

Дійсно, суть Відновлення євангелії в ці останні дні полягає в тому, що євангелія *не* могла вижити у попередні століття і це завдання слід виконати в останню, переможну епоху.

Ми знаємо, якими були випробування нащадків Авраама (і вони все ще продовжуються). Ми знаємо про труднощі Мойсея, який очолив Ізраїльтян, що залишили Єгипет, але яким було важко звільнити себе від Єгипту. Ісаїя був пророком, який бачив розсіяння десяти колін Ізраїля на північ. Єремія, Єзекїїл і Даниїл були пророками періоду полону. Петро, Яків, Іван та Павло, величні постаті Нового Завіту, бачили, як відступництво підкрадається у світ навіть ще до того, як Спаситель залишив землю і, звичайно, ще за їхнього життя. Подумайте про пророків Книги Мормона, які жили в розподіл, що закінчився таким болісним листуванням між Мормоном і Моронієм про ситуацію, в якій вони опинилися, і про народи, які поглинала корупція, терор і хаос.

Одним словом, відступництво і знищення одного чи іншого виду було остаточною долею кожного розподілу, який ми будь-коли мали протягом історії. Але ось у чому полягає моя теорія. Суть її в тому, що всі ті великі чоловіки і жінки, провідники у минулі віки, мали здатність іти далі, невпинно свідчити, намагатися робити все можливе не тому, що вони знали, що *вони* досягнуть мети, але тому, що вони знали, що *ви* досягнете її. Я вірю, що не їхні обставини додавали їм сміливості й надії, а ваші—обставини величного зібрання молодих дорослих, подібного до нашого, які зібралися сотнями тисяч по всьому світу, сповнені рішучості побачити, що євангелія перемагає і тріумфує.

Мороній одного разу сказав, звертаючись до нас, до тих, хто отримає його літопис в останні дні:

"Ось, Господь показав мені великі й дивовижні речі стосовно того, що має невдовзі відбутися, в той день, коли ці речі прийдуть до вас.

Ось, я звертаюся до вас, нібито ви присутні тут, і все ж вас немає. Але знайте, Ісус Христос показав мені вас, і я знаю ваші діла" (Мороній 8:34–35).

Я вважаю, що так чи інакше, практично *всі* пророки і перші апостоли бачили наш час у видінні. Це видіння додавало їм сміливості в їхні менш благополучні епохи. Ті брати у давнину знали надзвичайно багато про нас. Такі пророки, як Мойсей, Нефій і брат Яреда бачили останні дні у

надзвичайно деталізованих видіннях. Деяко з того, що вони бачили, не було дуже приємним, але, безсумнівно, всім попереднім поколінням додавало сміливості знання, що нарешті настане розподіл, який не закінчиться крахом.

Саме наші, а не їхні дні, викликали в них “небесне і радісне передчуття” і надихали співати і пророкувати про перемогу. Саме на нашу добу, кажучи загалом, дивилися пророки від початку часів, і ті давні брати тепер звідти, [з неба] продовжують підбадьорювати нас. Дуже реальним чином їхня можливість вважати своє завдання повністю виконаним залежить від *нашої* вірності і *нашої* перемоги. Мені подобається ідея йти в бій в останні дні, будучи представником Алми чи Авінадія, і саме про це вони просять; представляти Петра чи Павла і ті жертви, на які вони пішли. Якщо вас не захоплює думка про виконання такого завдання в сценарії розвитку історії, то ви не знаєте, що таке захоплення!

Весільний бенкет

Я хочу додати ще один висновок до погляду на цей розподіл, який, на мою думку, витікає сам собою. Оскільки наш розподіл є останнім і найвеличнішим, оскільки все згодом досягне найвищої точки і виповниться в нашу епоху, отже, існує одна особлива, дуже незвичайна відповідальність, яку покладено на нас у Церкві сьогодні і яку не було покладено до такої ж міри на плечі членів Церкви в минулому. На відміну від Церкви за часів Авраама, Мойсея, Ісаї чи Єзекіїля або навіть у Новозавітні часи Якова чи Івана, *ми маємо відповідальність підготувати Церкву Агнця Божого до приходу Агнця Божого*, коли Він прийде особисто в переможній славі виконати свою роль Господа над панами і Царя над царями під час Тисячоліття. Жоден з розподілів не мав такого обов'язку.

Застосовуючи мову Писань, нас призначено бути тими, хто має підготувати молоду до приходу молодого і бути гідними запрошення на весільний бенкет (див. Матвій 25:1–12; 22:2–14; УЗ 88:92, 96). Якщо узагальнити, то протягом нашого життя, життя наших дітей чи онуків, чи коли б це не сталося, ми маємо відповідальність, як Церква і як окремі члени цієї Церкви, бути гідними того, щоб Христос прийшов до нас, бути гідними того, щоб Він привітав нас, і того, щоб Він визнав, прийняв нас і обійняв. [Наші] життя, які ми представимо йому в той священний час, повинні бути гідними Його!

Ми маємо жити так, щоб Він нас прийняв

Отже, якщо відкинути страх перед майбутнім або занепокоєння розмірами бомбосховища у своєму дворі, я сповнююся трепетом, думаючи про надзвичайне почуття обов'язку підготувати своє життя (і в міру своїх можливостей—допомогти членам Церкви підготувати їхнє життя) до того дня, про який давно було пророковано, до того переходу повноваження, до часу, коли ми представимо Йому Церкву, Його Церкву.

Я дійсно знаю про те, що коли Ісус прийде, то члени Його Церкви *мають* виглядати і поводитися, як того *очікують* від членів Його Церкви, щоб бути прийнятими Ним. Ми повинні виконувати Його роботу і ми повинні жити за Його вченнями. Він повинен впізнати нас швидко і легко, як справжніх Своїх учнів. Як сказав колись Президент Дж. Рубен Кларк: “Наша віра повинна бути такою, щоб її *легко* було побачити”⁸.

Так, у той останній величний момент, якщо ми скажемо, що є віруючими, нам необхідно буде показати це. Пастир знає своїх овець, і необхідно, щоб у той великий день нас знали як Його послідовників не лише на словах, але і на ділі.

Безсумнівно, саме тому Президент Хінклі сказав: “Недостатньо, щоб [нас, вас і мене, сьогодні] знали просто як членів цієї Церкви... Ми повинні жити, як справжні послідовники... Христа”⁹.

Так, мої прекрасні улюблені юні друзі, так, це останні дні, і ми з вами повинні бути найкращими *святими* останніх днів, якими ми можемо бути. Будь ласка, наголос на слові “святими”.

Коли це все закінчиться? Коли саме Христос тріумфально явиться всім людям і почнеться Тисячоліття? Я вже сказав вам, що не знаю. Що я дійсно знаю, це те, що початковий період цієї події стався 184 роки тому. Я дійсно знаю, що завдяки факту Першого видіння і всьому, що було після нього, ми живемо у час небачених благословень, благословень, даних нам для того, щоб ми жили вірно і чисто, щоб коли востаннє і переможно прийде Молодий, Він особисто міг запросити нас на весільний бенкет на законних підставах.

Чи будете ви й ваші нащадки мати щасливе майбутнє в ці останні дні? Безсумнівно! Більшість з вас матиме прекрасне майбутнє. Усі весільні бенкети—це радісна

подія. Чи настануть важкі часи, коли почнуть збуватися ті грізні попередження і пророцтва про події в останні дні? Звичайно, так. Вони завжди були. Підготуйтеся. Чи зможуть ті, хто будує на камені Христа, протистояти таким вітрам, граду і могутній бурі? Ви знаєте, що зможуть. Ви покладаєтеся на хороше слово. Ви покладаєтеся на Його слово! Той камінь, “на якому ви збудувалися,... є надійним фундаментом, фундаментом, що на ньому, якщо люди будують, вони не можуть впасти” (див. Геламан 5:12).

Мої улюблені молоді брати і сестри! Я залишаю вам свою любов і свідчення не лише про те, що Бог живий, але і про те, що Він любить нас, що Він любить вас. Все, що Він робить—для нашого блага і захисту. В світі існує зло і смуток, але в Ньому немає зла або шкоди. Він—наш Батько, досконалий батько, і Він захистить нас від бурі.

Я свідчу вам не лише про те, що Ісус є Христос, Святий і Єдинопороджений Син Божий, але й про те, що Він живий, що Він любить нас, що завдяки силі і заслугі Його спокутної жертви ми також житимемо вічно. Він переміг смерть і пекло заради нас, і Він поборов страх таким самим чином.

Це—Церква і царство Боже на землі. Джозеф Сміт був пророком, а Гордон Б. Хінклі є пророком. Істину було відновлено. Нам з вами пощастило народитися тоді, коли все знання і весь захист стали доступними нам.

Я залишаю своє апостольське благословення на кожному з вас, хто мене чує, щоб ви жили з упевненістю, оптимізмом, вірою та відданістю. Я благословляю вас, щоб ви серйозно ставилися до випробувань життя, але не боялися і не занепадали духом. Я благословляю, щоб ви відчували радість, яку мають святі останніх днів, а не роз’ідаючу тривогу

або руйнівний розпач. В дійсності, я б хотів, аби нас непокоїла єдина думка, що стосується особисто кожного—як ми можемо жити повніше, з більшою вірою, щоб усі благословення цього величного розподілу могли належати кожному з нас і тим, чийого життя ми торкаємося і кого навчаємо.

“Не бійся, черідко мала... Звертайтеся до [Христа] в кожній думці; не вагайтеся, не бійтеся. ... Ви ще не зрозуміли, які великі благословення Батько... приготував для вас. ... Будьте в доброму гуморі... Царство ваше, і благословення його ваші, і багатства вічності ваші” (УЗ 6:34, 36; 78:17–18).

Я залишаю вам своє благословення, любов і апостольське свідчення про істинність сказаного, в ім’я Господа Ісуса Христа, який захистить нас, амінь.

Посилання

1. “Faith in Every Footstep,” *Ensign*, Jan. 1997, 15.
2. *History of the Church*, 4:609–10.
3. Wilford Woodruff’s diary, Dec. 31, 1889, cited in James B. Allen and Glen M. Leonard, *The Story of the Latter-day Saints*, 2nd ed., rev. and enl. (1992), 420.
4. In James R. Clark, comp., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 vols. (1965–75), 3:258; see also Gordon B. Hinckley, in Conference Report, Apr. 2004, 84–85; or *Ensign*, May 2004, 83.
5. *Ліягона*, тр. 2004, с. 84. 2004, 85.
6. *Ліягона*, тр. 2004, с. 84. 2004, 85; курсив додано.
7. See “How Great Thou Art,” *Hymns*, no. 86; italics added.
8. See *The Charted Course of the Church in Education*, rev. ed. (1994), 3–7.
9. *Ліягона*, тр. 2004, с. 84. 2004, 85.